

LLETRA A DOLORS

Em costa imaginar-te absent per sempre.
Tants de records de tu se m'acumulen
que ni deixen espai a la tristesa
i et visc intensament sense tenir-te.

No vull parlar-te amb veu melangiosa,
la teva mort no em crema les entranyes,
ni m'angoixa, ni em lleva el goig de viure;
em dol saber que no podrem partir-nos
mai més el pa, ni fer-nos companyia;
però d'aquest dolor en trec la força
per escriure aquests mots i recordar-te.

Més tenaçment que mai, m'esforço a créixer
sabent que tu creixes amb mi: projectes,
il.lusions, desigs, prenen volada
per tu i amb tu, per molt distants que et siguin,
i amb tu i per tu somnio d'acomplir-los.

Te'm fas present en les petites coses
i és en elles que et penso i que t'evoco,
segur com mai que l'única esperança
de sobreviure és estimar amb prou força
per convertir tot el que fem en vida
i acréixer l'esperança i la bellesa.

Tu ja no hi ets i floriran les roses,
maduraran els blats i el vent tal volta
desvetllarà secretes melodies;
tu ja no hi ets i el temps ara em transcorre
entre el record de tu, que m'acompanyes,
i aquell esforç, que prou que coneixes,
de persistir quan res no ens és propici.

Des d'aquests mots molt tendrament et penso
mentre la tarda suaument declina.

Tots els colors proclamen vida nova
i jo la visc, i en tu se'm representa
sorprenentment vibrant i harmoniosa.

No tornaràs mai més, però perdures
en les coses i en mi de tal manera
que em costa imaginar-se absent per sempre.

MÉS PUR QUE TOT

Més pur que tot, el buit que vas deixar
i la teva presència en les coses.
Ara et tenim, impalpable, en la fresca
simplicitat del gest,
al centre del silenci,
i, per amor, en l'amor que revela
l'oasi inesperat.
No et distanciïs;
el teu estar completa el nostre viure,
li dóna plenitud, sentit i força
i en fa l'espai en què tot podem
imaginar perfecte.

Parlem de tu

"Parlem de tu, però no pas amb pena.
Senzillament parlem de tu, de com
ens vas deixar, del sofriment lentíssim
que va anar marfont-te, de les teves
coses, parlem i també dels teus gustos,
del que estimaves i el que no estimaves,
del que feies i deies i senties;
de tu parlem, però no pas amb pena.
I a poc a poc esdevindràs tan nostre
que no caldrà ni que parlem de tu
per recordar-te; a poc a poc seràs
un gest, un mot, un gust, una mirada
que flueix sense dir-lo ni pensar-lo."

L'ESPAI DE MI

Vetlla l'espai de mi que et configura
i així sabràs que mai no s'interposa
entre tu i jo cap llei de melangia.

**No et recordo enyorós: t'estimo en una
dimensió de mi que no sabia
potser perquè el teu cos me l'ocultava.**

Ara m'atardo amb tu sense tenir-te
pels blaus i verds lentíssims de la tarda
i pels ocres tendríssims del poema.

Poemes :Miquel Martí i Pol "Llibre d'absències"

TORNA AL TEU CLOS

*Ara saps que la mort no és morir-te
sinó que mori algú estimat. La teua
mort no et convida al tètric espectacle:
t'én fa protagonista, i deu ser trist.
Però més trist és veure l'agonia
lenta d'algú que estimes, com el cos
tan conegut es degrada i malmet
fins a tornar-se un feix d'ossos i pell
que ni se serva, però encara estima,
i parla de guarir-se amb l'esperança
de qui mai no ha perdut la fe en els altres.
Clames llavors als déus i contra els déus
inútilment, que els déus mai no responen
i el seu callar és un mirall opac.
Torna, doncs, al teu clos i fes-t'hi fort
amb una opció de vida, ara que saps
que morir-te no és la mort, i emplena
d'amor el buit de l'estimada morta.*

Miquel Martí i Pol